

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

שמיני

גליון תל"ה

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת שמיני

עצה להתקרב לה' * לקיים מצות ה' בפשטות ואח"כ יבינו הטעם * היה בוש מחמת חטא העגל * החוטא אינו מתגאה * כפרת עוונות בזכות הבושה * חטא העגל נהפך לזכות * נבחר בשביל שברח מהגדולה * בעת עשיית הטוב לא יחשוב מהרע * החוטא יהא מוכן להקריב עצמו * בשעת החטא נחשב כבהמה * כפרת עוונות ע"י שמואס בתענוגי עוה"ז * הרודף אחר הכבוד סימן שלא תיקן עוונותיו * לא יחטאו על ידי שיאמרו שהמשכן מכפר * שכר טוב על השתיקה * מתי מותר לשתות יין ומתי אסור * לעזור במעוה ולא רק בחסידות * חסד לא רק עם קרוביו * לדרוש בשלום האורחים בגשמיות קודם לרוחניות * הגשמיות של אחרים הוא הרוחניות שלך * אל תהי צדיק הרבה * הכלב שהחמיר לבעליו

וַיִּקְרְבוּ כָּל הָעֵדָה וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי ה' וְגו', זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה' (מ, ד-ה).

עצה להתקרב לה'

לעמוד חוץ לארמון המלוכה ימים רבים, עד שנכמרו רחמי השומרים עליו, 'זיי זעהן אז ער מיינט דאס ערנסט' (רואים שמתכוון בזה ברצינות), ונתנו לו להכנס לתוכה.

וזהו שאמרה התורה, 'ויקרבו כל העדה' היינו שעדת ישראל רצו להתקרב לפני ה', ולכך 'ויעמדו לפני ה'', היינו שעמדו באמונה פשוטה, אפילו שעדיין לא הרגישו שום תענוג, ועל כן אמר להם משה 'זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו', דהיינו שיעשו בחינה

ביסוד העבודה פירש, דבפסוקים אלו נרמז הדרך אשר בו ישכון אור לאותם אנשים אשר לא זכו להרגיש תענוג רוחני בעבודת ה', ורוצים להתקרב לעבודת ה', העצה היא להתחזק באמונה פשוטה בכל כוחם, עד שירחמו עליהם מן השמים. משל למה הדבר דומה, לאדם פשוט הרוצה להכנס לפלטרין של מלך, אבל שומרי הפלטרין אין מניחין לו להכנס לתוכה, אך האיש נשאר

זו תמיד, אפילו בזמן שאין מרגישים בשום התגלות אלוקית, 'וירא עליכם כבוד ה'', שעי"ז יזכו שיתגלה עליהם השראת השכינה.

לָקִיִּים מִצּוֹת ה' בַּפְּשִׁטוֹת וְאֶחָד יִבְיֶנּוּ
הַטַּעַם

הרה"ק ר' משה מקאברין זי"ע

פירש, 'זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו', היינו שיעשו את כל המצוות בפשטות, מפני שכך הוא ציווי השי"ת, בבחינת 'רחמנא אמר תקעו', ולא שיחפשו לעלות במדרגות רמות, וממילא 'וירא אליכם כבוד ה'', שאז יתגלה לכם טעם ונועם בעבודתכם.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן קְרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֵת
חֲטָאתֶךָ וְאֵת עֲלֹתֶךָ וְגו' (ט, י).

היה בוש מחמת חטא העגל

החוטא אינו מתנאה

פי' רש"י, שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת. ונלאו כל חכמי לב בהבנת דבריו הק', דהלא מבואר בתורת כהנים דסיבת בושתו של אהרן הכהן היתה מפני שהיה רואה את המזבח כתבנית שור, וזה הזכיר לו את חטא העגל, א"כ מה אמר לו משה רבינו 'לכך נבחרת', והרי אין זה תשובה למנוע את הבושה של אהרן הכהן לגשת אל המזבח.

במושב זקנים לבעלי התוספות תירצו, דאמרו חז"ל (יומא כב, ב) דאין מעמידין פרנס על הצבור, אלא א"כ קופה של שרצים תלויה מאחוריו, והטעם הוא, כי האדם שיש לו עוונות אשר נכשל בהם, בודאי לא יבוא להתגאות על הצבור, כי חטאתו לנגד עיניו תמיד, אבל אם יהיה נקי מכל עון ופשע, אזי יבוא להתגאות על שאר האנשים. ומזה הטעם בחר הקב"ה את אהרן

חטא העגל נהפך לזכות

החיד"א ז"ל מוסיף באופן אחר, דהנה אמרו חז"ל (ברכות לד, ב) במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ופירשו המפרשים הטעם בזה, דהצדיק ברוב צדקתו אינו יכול לקיים רק רמ"ח מצוות עשה, וגם הרבה מהם אין בידו לקיימם, שיש מצוות התלויות בזמן או שתלוי באחרים, או מצוות התלויות בארץ, וכיוצא בזה. ונמצא שלגבי קיום רמ"ח מצוות עשה, אין חילוק בין הצדיק והבעל תשובה, ושניהם שווים הם, אלא שנוסף להבעל תשובה עוד שם"ה מצוות עשה אחרות שיש לו לבדו יתרות על הצדיק, כי כל עבירות שעשה בעודו רשע, נחשבים לו עתה כזכיות, ולכן גדלה מעלתו מאד. והשתא אתי שפיר, דאהרן הכהן חטא בסיוע לעון עבודה זרה במעשה, שהוא עון חמור מאוד, ועתה שעשה תשובה, הרי שגדלה מעלתו מאוד, שנהפכו הזדונות למצוות, וזהו

הכהן דווקא לעמוד ולשרת בכהונה גדולה, דכיון שעשה את העגל הרי בודאי שלא יתגאה, אלא תמיד יהיה בענוה ושפלות, וזה שאמר לו משה 'לכך נבחרת' דבשביל אותו הסיבה שאתה בוש, דהיינו מחמת חטא העגל, לכך נבחרת לשמש בכהונה גדולה, שבודאי תתנהג בענוה גדולה.

כפרת עוונות בזכות הבושה

החיד"א ז"ל בספרו פני דוד מביא פי' בשם הרב הירש באלחוב ז"ל, על פי אמרם ז"ל (ברכות יב, ב) כל העושה דבר עבירה ומתבייש עליה מוחללין לו על כל עונותיו. ומעתה כיון שאהרן הכהן היה בוש ממעשה העגל, בכח הבושה זכה לכפרה, ואדרבא שנתכפר לו פגם זה, ולזה אמר לו משה רבינו, למה אתה בוש ואין אתה קרב מחמת חטא העגל אשר בידך, 'לכך', היינו מחמת הבושה שלך, זהו הגורם ש'נבחרת', שהרי הבושה מכפרת.

בעת עשיית הטוב לא יחשוב מהרע

הבית אברהם ביאר דברי רש"י,
בהקדם מה שאמרו צדיקים

לבאר ענין 'סור מרע ועשה טוב',
כי כן דרכו של היצר שבעת שאיש

יהודי עושה דבר טוב, תורה
ומצוות ומעש"ט, ויודע היצה"ר

שזה יביא את האדם לתשובה על
הרע שעשה, מעמיד כנגדו כל

הפגמים והעבירות שעשה, ואפילו
עבירות כאלו שלא עבר עליהם

מדמה בעיניו כאילו עשה אותם,
וכל זאת כדי לבלבלו ולהפילו

ברוחו, שעי"ז לא יעשה את הטוב
בשלמות, לזה נצטוינו דבעת

שנפסק האדם במעש"ט אז
להסיר את הרע מנגד עיניו,

כאילו מעולם לא עשה דבר רע,
וזהו 'סור מרע' להסיר את מעשיו

הרעים ממחשבתו כדי שיוכל
לקיים 'ועשה טוב'. וזהו שאמר

משה לאהרן 'למה אתה בוש',
שהיה אהרן רואה את המזבח

כתבנית שור והיה מתירא ממנו,
אמר לו משה לכך נאמר 'קרב אל

המזבח' (ילקוט שמעוני סימן

שאמר לו משה רבינו, למה אתה
בוש מן העגל, לכך נבחרת, דזה
נחשב לך לזכות גדול, ואדרבא
בכח העגל נתעלה מאוד אחר
עשותו תשובה.

נבחר בשביל שבח מהגדולה

ובפרדס יוסף מיישב על פי
דברי המדרש (תנחומא

צו סימן י) 'קח את אהרן', לפי
שהיה בורח מן השררה. וידוע

דכל הבורח מן הכבוד הכבוד
רודף אחריו, כמו שמצינו בשאול

(שמואל א י, כב) שהיה נחבא אל
הכלים ולכך זכה למלוכה, וזהו

פירוש הפסוק (שם טו, יז) שאמר
שמואל לשאול, 'הלא אם קטן

אתה בעיניך, ר"ל כיון שאתה
נחשב בעיניך כקטן ובורח

מגדולה, לכך 'ראש לשבטי
ישראל אתה'. וזה כוונת רש"י

שאמר לו משה לאהרן, 'למה
אתה בוש הלא לכך נבחרת',

ר"ל בשביל כך שאתה עניו
ובורח מן הגדולה, לכך נבחרת

לעמוד ולשרת בבית ה'.

תפלה, לומר לו הלא אתה מלא חטא ועון, ואיך ימלא לבבך לגשת אל הקודש. אולם האמת אינו כן, כי הקב"ה שומע תפלת כל פה ומרחם על הבריות לקבל ברחמים תפלתם, וזהו שאמרו אין מעבירין על המצות, שלא יעלה על זכרוננו העבירות בעת עשיית המצות. וזהו ביאור הכתוב 'וירד מעשות החטאת', דבשעה שאהרן היה מברך את ישראל לא הי' זוכר את החטאת שלהם.

תקב"א, דבעת עשית הטוב לא תפחד מהרע, ותתחזק בעשית הטוב, ועי"ז תהיה תשובתך שלמה.

בדומה לזה כתב בתפארת שלמה בפרשתו, לפרש הכתוב להלן (ט, כב) 'וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת', על פי מאמר הגמרא (פסחים סד, ב) אין מעבירין על המצוות, כי כן דרך היצר לקרר את האדם בגשתו אל העבודה זו

וַיִּקְרַב אֶהֱרֹן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת עֵגֶל הַחַטָּאת וּגו'

(ט, ח).

החוטא יהא מוכן להקריב עצמו

המעשה שעושים בקרבן ההוא, כגון לזבחו ולשרפו על האישים, והיתה לו מחשבה זו לכפרה גמורה. והוא אומרו 'ויקרב' אהרן אל המזבח, פירוש שהכין את עצמו להיות קרבן אשם, וזהו 'ויקרב אהרן אל המזבח' שהוא עצמו קרב למזבח, בכדי להקריב את עצמו, אבל עשה השחיטה במקומו לעגל, לצד רחמי ה' שנתרצה להביא חליפתו.

באור החיים הק' כתב, שנרמז כאן מאמר חז"ל (ירושלמי מכות פ"ב ה"ו) שאלו לנבואה חוטא מה עונשו, אמרה הנפש החוטאת היא תמות, ולצד רחמי ה' אמר שיביא קרבן ויתכפר לו, אך עיקר מעשה הקרבן הוא 'מחשבת' המקריבו, שהרי לאמיתו של דבר היו צריכים לעשות בגופו כל

בשעת החטא נחשב כבהמה

העבירה היה 'בהמה', ולזה יביא
בהמה דוגמת החוטא שהוא
בהמה.

ומפרש בזה הכתוב (תהלים לו
(י) 'אדם ובהמה תושיע
ה", כי חלק הבהמי שבאדם,
בהצטרפותו עם האדם, שהוא
בחינת השכל נושע בו, פירוש
לצדו כדי שלא יענש, והוא אינו
ראוי לעונש, ובוזה אפילו בדין
הקרבת הקרבן בעד החטא הוא
על קו המשפט, כאומרו 'משפטך
תהום רבה אדם ובהמה תושיע
ה'.

כפרת עוונות ע"י שמואס בתענוגי
עוה"ז

אגב, על מאמר הגמרא הנ"ל כל
האומר הקב"ה וותרן יוותרו
בני מעיו, יש לציין דברי רביה"ק
הנועם אלימלך (פ' נח), שפירושו
הוא, הרוצה שיוותר לו השי"ת
על עוונותיו וחטאיו, יותר מעוהו,
ר"ל צריך לוותר את מעיו, דהיינו
שלא למלאות כריסו באכילה
ושתייה ותענוגי עולם הזה, ולא

ומוסיף על זה רעיון נפלא, דכבר
אמרו חז"ל (תנחומא
שופטים א) כי נשבע ה' להעמיד
העולם וברואיו במשפט, וכל
האומר הקב"ה וותרן יוותרו בני
מעיו (ירושלמי שקליפ פ"ה ה"א),
ומעתה קשה דאם כן הנפש
החוטאת משפטה היא שתמות
כמאמר הנביא (יחזקאל יח, ד),
ואיך יביא קרבן ויפטר.

ומבאר במתק לשונו, כי טעם נכון
יש בדבר 'על פי המשפט',
כי כשהאדם חוטא אין בחינתו
בחינת אדם, 'ער איז נישט קיין
מענטש' (הוא אינו נחשב לאדם),
על דרך אומרים ז"ל (סוטה ג, א)
אין אדם עובר עבירה אלא אם
בן נכנסה בו רוח שפוט, עד
שנעשה בבחינת בהמה, וביום
שחזר בתשובה רוח היא באנוש,
אז עלה ממדריגת 'בהמה' וחזר
למדריגת 'אדם', ומעתה אין ראוי
הוא להמית אדם זה תחת בהמה,
כי עתה הוא 'אדם' ורק בזמן

יעסוק בהם רק כפי צורך חיותו, משגיח עליהם ומסגף אותם בכל
והיינו כאילו מוותר המעיים, שאינו מה דאפשר.

וְאֵת הַחֶלֶב וְאֵת הַכֶּלִי וְאֵת הַיֹּתֶרֶת מִן הַכֶּבֶד מִן
הַחֲטָאֹת וְגו' (ט, י).

הרודף אחר הכבוד סימן שלא תיקן
עוונותיו
ידע אשר זהו מן החטאים שבו.
וזהו 'ואת היותרת' דהיינו מותרות,
'מן הכבד' היינו הכבוד, 'מן
החטאת', אין זה אלא מחמת
שעוד לא תיקן מעשיו ולא שב
מחטאותיו אשר בו.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְגו' בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל
הָעָם אֶכָּבֵד וַיִּדָּם אֶהֱרֹן (י, ג).

לא יחטאו על ידי שיאמרו שהמשכן
מכפר
המשכן והמזבח דייקא במיתת בני
אהרן.

אֵיתָא במדרש (יב, ב) אמר משה
לאהרן, אחי, בסיני נאמר
לי שאני עתיד לקדש את הבית
הזה, ובאדם גדול אני מקדשו,
והייתי סבור שמא בי או בכ הבית
הזה מתקדש, ועכשיו שני בנך
גדולים ממני וממך. וראוי להתבונן
מה היה הצורך להיות חינוך

המגיד מדובנא ז"ל במשלי יעקב
ביאר, משל למה הדבר
דומה, לשר גדול שבנה עיר,
והושיב שם כמה אנשים סוחרים
ורוכלים, ודאג להדר ולפאר את
העיר בכל מיני יופי, להמשיך אליה
נהרות ואגמים וגשרים, ונטע עץ
כל פרי כרמים וכל מיני פירות

שכאשר התקרב עת בואו של הרופא, נתאספו ובאו כמה שרים מכל הערים הנמצאים מסביב וכל תושביהם, כולם נקבצו באו אל העיר הזאת לקבל פני רופא חכם כמוהו, וכאשר נכנס הרופא לעיר, מיד ויקדו וישתחוו לו, וישמחו עמו עד מאד.

ומיד שאלו היכן יש איש חולה להביאו לפני רופא חכם זה, ויען אחד ויאמר ראשי כבד עלי, ויאמר איש אל אחיו כמה גדולה הצלחת האיש החולה הלזה, כי הוא בא ראשון אל הרופא הגדול הזה, וודאי יתאמץ בכל עוז להשיבו לאיתנו עד מהרה, כדי להגדיל שמו במקום שאין מכירים אותו. וכאשר הביאו אותו לפניו, צוה הרופא להביאו אל ביתו למען יוכל היטב להשגיח עליו ולעסוק בו ברפואות, ובזבז עליו הוצאות גדולות בכמה מיני סמים יקרים, אבל לימים אחדים מת החולה, ונעשה מהומה גדולה בעיר, עד שנבאש ריחו של הרופא בפני כל ההמון, וקרא אותו השר, ויאמר לו הגידה נא לי מה היה סיבת

ובושם, עד שלא יחסר דבר להיושבים שם, ויהי ככלותו כל מלאכתו בתיקוני העיר, שאל את פי חכם אחד לאמר, התבונן נא בעיר הזאת היש עוד מה לעשות ולא עשיתי? עתה הגידה לי ואשמע, כי זה כל ישעי וכל חפצי לבלי יחסר בה כל מאומה, וכל אשר בידי לעשות בכוחי אעשה!.

וענה החכם ויאמר, הלא רופא אין בעיר הזאת, וכי אפשר לדור בעיר שאין בה רופא?! מיד שלח השר מכתבים לבתי חינוך הרופאים, לאמר שלחו לי את הרופא היותר גדול מכולכם, והרבו עלי מוהר ומתן ואתנה, ויכתבו אליו כי יתן כך וכך לשנה, וישלחו אליו מארץ רחוקה רופא חכם שאין כמוהו בכל המדינות, כי ימלא ידו לרפאות כל חולי וכל מכה עד דכרוכה של נפש, ויכתבו לו כי יבוא בחודש זו באחד לחודש בטח לשכון כבוד בעירו.

וכאשר נשמע הדבר הזה אצל השר וכל יושבי העיר, שמחו מאד לקול השמועה, עד

ברופאים, ולא תאמינו ברפואות, כי מי רופא גדול מרופא זה אשר שמעתם, וכמה טרח להשתדל ברפואות לאיש הזה, ולא עלתה לו, אם כן אין לנו כי אם שומר נפשו ירחק ממנו.

הנמשל הוא, דאחרי שהקב"ה נתן התורה לבני ישראל, ובהם בחר להיות לו לעם סגולה, ראה כי טוב להכין להם גם רופא חכם, אשר יוכל לרפאות לאיש איש נגע לבבו חטאתו ואשמתו, ועל כן הכין להם המשכן והמזבח והקרבנות, והכהן יעמוד וישרת להעלות ארוכה ומרפא למחלת החטאים, וכאשר נשלמה מלאכת הבית, ונתמלא יד הרופא לכהן לשרת בקודש, ונקהלו כל העדה בשמחה על הרופא היקר הזה, ועל הסמים היקרים, עד כי היה מקום להם לחשוב ולאמר כי מהיום אין צורך עוד אל האדם להזהר בעצמו כל כך שלא לחטוא, שהרי על כל חטא ימהרו להביא קרבן לה' ויתכפר להם בזה, ולהוציא הדבר הזה מלב ההמון שלא יבטחו בהרופא ולא

מיתת האיש הזה, הלא לא היה חולה כל כך, ואם היה באמת מכתו אנושה היה לך למנוע עצמך מלקנות רפואות רבות כאלה ללא תועלת.

וענה לו הרופא בחכמתו, דע לך שאני בעצמי גרמתי להאיש הזה שימות, כי שמעתי דיבת רבים האומרים שבא רופא לגבולינו חכם גדול, עד כי ימלא ידו לרפאות ולחבוש להעלות ארוכה ומרפא על כל חלי ועל כל מכה, גם אם חרב חדה של מוות מונחת על צוארו, מ"מ הרופא ברוב חכמתו יחיה אותו, וחששתי כי מהיום לא ישגיחו על עצמם כלל, ויהיו סובאי יין וזוללי בשר, לאכול אכילות גסות ושתיה שלא כדת, ושאר המעשים המפסידים חיי האדם, מפני שיסמכו עלי, ונמצא שאני נמנה בין הממותים את העם יותר מאחד שעושה דבר לחיותם, כי מי יודע אם לדברים כאלה אשר יעשו יועיל רפואה. לכן חכמתי עמדה לי לעשות דבר זה תיכף בעת בואי לכאן, כדי להבהיל את המון העם, לאמר אל תבטחו

בשם הצדיקים שמכאן למדנו, שמעולם לא הפסיד אדם משתיקתו, ואדרבא מרוויחים מהשתיקה הרבה מאוד, [כידוע מאמר הרה"ק הדברי ישראל זי"ע במאמר חז"ל כל דאלים גבר אלים מלשון אלים כל דאלים מי ששותק, גבר הוא גובר ומנצח].

אכן הרמב"ן ז"ל כתב דממשמע שנאמר 'וידום אהרן' למדנו שהיה בוכה בקול, ואז שתק. ונמצא דבא להגיד שבחו של אהרן, דאף שנתעוררו אצלו רגשי ורחמי אב על בנו, מכל מקום התגבר על טבעו, להשתיק ולעצור את בכיו, והתחזק באמונה בה', לקבל עליו את הדין באהבה.

בהרפואות, ולא תהיה חטאת החוטאים גדולה, לכן סיבב הקב"ה שנדב ואביהוא שהיו חביבים מאד בעיני אלקים ואדם, בשביל דבר קטן שלא נזהרו מתו ביום החינוך עצמו, להראות להם שמידת הדין לא נשא פני אהרן הכהן, והמשכן לא הגין עליהם, וזהו שאמר הקב"ה 'בקרובי אקדש' ועל ידי כן 'ועל פני כל העם אכבד'.

שכר טוב על השתיקה

בתרגום יונתן מפרש אומרו 'וידום אהרן', 'ושמע אהרן ושתיק וקביל אגר טב על משתוקיה'. והיינו שאהרן הכהן קיבל שכר טוב על שתיקתו. וידוע

יִין וְשֹׁכֵר אֶל תִּשְׁתֵּי אֶתָּה וּבְנִיךָ אֶתָּה בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ חֻקַּת עוֹלָם וּגוֹ', וְלֹא תִבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין וּגוֹ' וּבֵין הַפְּהוֹר (י, טו).

שתיית יין, שלא הותר לשתות יין בכל עת, וז"ל: אימתי אסור לשתותו, הוא שאמר 'בבואכם אל אהל מועד', רמז ששיכור אסור

מתי מותר לשתות יין ומתי אסור

בכלי יקר ביאר, שהתורה רמזה לנו בפרשה זו אודות

(אורח חיים סימן רי"ט), ברית מילה (יורה דעה סימן רס"ה), קידוש (אורח חיים סימן רע"א), הברלה (אורח חיים סימן רצ"ו), פורים (אורח חיים סימן תרצ"ה), סיום מסכתא (יורה דעה סימן רמ"ו).

וזה מרומז כאן בכתובים, 'יין ושכר אל תשת', דהיינו שאסור לשתות יין בלי סיבה, אבל בזמנים אלו מותר לשתות יין, 'אתה ובניך אתך' בשמחת נשואי הבנים, 'בבואכם אל אהל מועד' הוא חנוכת הבית, 'ולא תמותו' בסעודת הודאה להקם מחליו וכדו', 'חוקת עולם' הוא ברית מילה שנקרא חוק, כמו שאומרים בנוסח הברכה ו'חוק' בשארו שם, 'ולהבדיל בין הקודש ובין החול' הוא קידוש והבדלה, 'ובין הטמא ובין הטהור' הוא סעודת פורים, שנצטוונו לשתות עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, 'ולהורות את בני ישראל' זהו סעודת סיום מסכתא, דבזמנים אלו מצוה לשתות יין, כי הם נחשבים לסעודת מצוה.

לבוא אל היכל המלך ית' להתפלל לפניו. ואימתי מותר לשתותו, כשהוא מקדש את יום השבת קודש בכניסתו וביציאתו, כמו שלמדו חז"ל (פסחים ק, א) מהפסוק 'זכור את יום השבת', זכרוהו על היין כו'.

וזהו שהמשיך הכתוב, 'ולהבדיל בין הקודש ובין החול', בכניסה ויציאה, דהיינו בקידוש והבדלה, ואף גם זאת לא ישתה אותו דרך שכרות, עד שיהיו כל העריות הטמאות עליו למישור, אלא ישתה באופן שיוכל להבדיל בין הטמא לטהור, ובאופן שיוכל להורות לבני ישראל את כל החוקים ולא יטעה בהוראתו.

וידוע בשם הרה"ק מראפשיץ זי"ע, דבפסוק זו נרמזים כל הזמנים שהם נחשבים בהלכה כסעודת מצוה, ואז מצוה לשתות יין, ואלו הם: סעודת נשואין (אבן העזר סימן מ"ב), חנוכת הבית (מגן אברהם סימן תקס"ח), סעודת הודאה

וְאֵת הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וּגְו' (יא, יט).

לעזור במעוֹת ולא רק בדברי חסידות

חסד לא רק עם קרוביו

ברש"י מביא מאמר חז"ל (חולין סג, א) 'החסידה' זו דיה לבנה, למה נקרא שמה חסידה, שעושה חסידות עם חברותיה במזונות. וידוע הקושיא, שאם היא עושה חסד, א"כ למה היא מנויה בין עופות הטמאים?

ותירץ הרה"ק מראפשיץ זי"ע, כי החסידה דומה להרבה אנשים, דבעת הצורך לעזור לאנשים אחרים במעוֹת וכו', מעודדים אותם בדברי חיזוק ועידוד, שיתחזקו בבטחון ואמונה בהקב"ה שבוודאי לא יעזבם ובמשך הזמן ישלח להם עזרו מקודש, ובכך אינם ממלאים את חובתם להושיע אותם נצרכים בנדבה הגונה ומתת יד וכדו'. וזהו שפירש רש"י שעושה 'חסידות' עם חברותיה 'במזונות', דהיינו במקום לתת מזונות היא נותנת להם עניני חסידות מידות ויר"ש, וזה סימן לעוף טמא.

הרה"ק החידושי הרי"ם מגור זי"ע, ביאר, כי החסידה עושה חסד רק עם חברותיה, וע"כ אין זה נקרא חסד, שמראה בעליל שאינו מתכוין רק לטובתו, שהרי אינו עושה חסד רק עם חבריו וידידיו וחברי קהילתו, וזה מורה על מדות אכזריות, לכן הוא עוף טמא.

לדרוש בשלום האזרחים בגשמיות
קודם לרוחניות

הרה"ק הרש"ב מליובאוויטש זי"ע היה אומר, כאשר איש פוגש את חברו, יתן לו 'א' גשמויות' דיגע שלום עליכם' (ברכת שלום עליכם גשמי), היינו תיכף כאשר מברך אותו בברכת 'שלום עליכם', יברר אצלו קודם על עניני הגשמויות, אם יש לו אכסניא או נצרך לאוכל או שתיה, ורק אחרי שמסודר בכל הענינים בגשמויות, אזי אפשר להתחיל לדבר אתו ברוחניות.

הגשמיזם של אחרים הוא הרוחניות
שלך

הרה"ק מקאצק זי"ע שאל את
אחד הנגידים, מדוע אינו
מקיים מצות הכנסת אורחים,
השיב לו העשיר, הרי הרבי מדבר
הרבה בנגותם של בעלי התאוות,
ועל כן איני רוצה להכניס אורחים

לביתי המלאה בכל טוב, להאכילם
ולהשקותם מטעמים ומעדנים
הרבה מינים, שמא עי"ז יתרגלו
בתאוות, השיב לו הרה"ק
'יענעם' גשמיזם איז די
אייגענע רוחניות'... [הגשמיזם
של אחרים הם הרוחניות שלך],
וא"כ אין לך לדאוג שמא אתה
מכשילם להרבות תאוותם.

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכָּלֶת וְגו'

(יא, מז).

אל תהי צדיק הרבה

בפרשה זו מבואר, שצריך להבדיל
בין הטמא ובין הטהור,
היינו לא לטהר את הטמא ח"ו,
וגם לא לטמא את הטהור. וכפי
שמתוודים בוידוי הארוך לרבינו
ניסים, את אשר טהרת טמאתי,
ואת אשר טמאת טהרתי, את אשר
אסרת החרתי, ואת אשר החרתי
אסרתי, את אשר הקלת החמרתי,
ואת אשר החמרת הקלתי וכו'.

ולכאורה הדבר טעון ביאור,
הניחא מה שמתוודים

'את אשר טמאת טהרתי ואת אשר
החרתי אסרתי', מובן שצריך על
זה וידוי וכפרה, שהרי הקיל על
עצמו בשונג או במזיד על איסורי
תורה ר"ל, אבל מהו הפשט
שמתוודים על החומרות שנהגו
בנפשם, ואומרים 'את אשר טהרת
טמאתי, ואת אשר החרתי אסרתי',
את אשר הקלת החמרתי'. אכן
ביאור הענין הוא, דכתיב (קהלת ז'
מז) 'אל תהי צדיק הרבה', שלמה
המלך בחכמתו הרבה מורה לנו
בזה, שאין לו לאדם להיות צדיק
יותר מן התורה, דכאשר יבא

מעירות מדינת דייטשלאנד, אשר התפאר לפניו שכל עניני הקהילה נחתכים על פיו, אבל כאשר התחיל לתהות על קנקנו, מצאו ריק מדיעת התורה, שאלו: מה הנך עושה כאשר בני קהילתך פונים אליך בשאלות של איסור והיתר שצריך להכשיר או להטריף?, ענה אותו רב: קשה לי להכנס בעובי הקורה של כל שאלה ושאלה, על כן נוהג אני להטריף את כולם!.

אמר לו הרה"ק אספר לך מעשה ביהודי הגר בכפר רחוק מניקלשבורג, וכדרך אנשי הכפר היה מגדל עופות תרנגולים ואווזים לשחיטה, השוחט היה זוכה אותם, והכפרי היה מוכר את בשרם שומנם ונוצותיהם, ומזה הייתה פרנסתו מצויה לו, כשמצאו איזו שאלה בעוף, היה הכפרי רותם את עגלתו ונוסע לניקלשבורג, לשאול אחד מן הדיינים שיורה לו הלכה למעשה, פעם אחת ניקלע לאותו כפרי איש קל ולץ, והכפרי התאונן לפניו כי בימות החורף הקשים, כאשר הדרכים משובשים

לאסור מה שהתירה התורה, בסוף יבוא להתיר את מה שאסרה התורה, ואם יטמא את מה שמטהר התורה, בסופו של דבר יבוא להתיר את מה שמטמא התורה.

הרה"ק מצאנו זי"ע נהג לאכול סרדינים, ופעם אחת אמר לו מחמיר אחד שיש כמה פקפוקים על כשרות מאכל זו, והתחיל לדון עמו אם מותר לאכלו או לא, אמר לו הרה"ק מצאנו, 'איך וועל' שוין קיין סרדינ'ם נישט עסן מער, אבער דיך בין איך נישט מקנא!' (אני כבר לא יאכל יותר סרדינים, אולם בכל זאת, אני לא מקנא בך).

הכלב שהחמיר לבעליו

הרה"ק ר' מרדכי בנעט זצ"ל אב"ד ניקלשבורג, אשר ידוע בגודל מלחמתו עם הרבנים הרעפארמער, שהיה מטיח בהם דברים קשים כגידים, נודמן לו בעת שהותו במעינות המרפא של 'קארלסבארד' להפגש עם רב רעפארמער שביהן ברבנות באחת

מחמת השלגים, מוכרח הוא לטרוח לנסוע אל העיר לעיתים תכופות, כדי לשאול את פי הדיינים שאלות שונות על כשרות העופות.

אמר לו אותו איש קל ובלעל, מדוע אתה צריך להטריח עצמך בנסיעות קשות כ"כ, הרי כתיב מפורש בתורה (שמות כב, ל) 'ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו', כי בשר טריפה הוא חלקו של הכלב, ומעתה יש לי עצה טובה בשבילך, כאשר תתעורר איזה שאלה בעוף בתרגולת או באווז, תניח אותם לפני הכלב, ואם יאכל אותם בוודאי הוא טריפה, ואם ימנע מאכילתם הרי זה כשר, שמח הכפרי על עצה זו, ומאז נהג כך. כמובן שהכלב אכל את כל אשר

הגישו לפניו, והכפרי חשב לתומו כי וודאי בשר זה בחזקת טריפה. אולם אחרי שרבו השאלות בעופות, והכלב אכל כל מה שהוגש לפניו, החליט הכפרי לנסוע להעיר, לנסות את מזלו אצל מורה הוראה. כאשר בא לפני הדיינים, שאלוהו: מדוע לא הגעת זה זמן רב לשאול את שאלותיך? האם הפסקת לעסוק בגידול העופות? השיב הכפרי: ממשיך אני לגדל העופות, ואף שאלות רבות היו לי במשך הזמן, אלא שבכל הזמן הי' הכלב הפוסק שלי. הוסיפו לו לשאול: א"כ מדוע עכשיו חזרת לשאול מאתנו? השיב הכפרי בתמימות, מה אעשה שהכלב הוא מחמיר יותר מדאי, שאינו יודע אלא להטריף... ובזה השיב תשובה כראוי לאותו רב מכתות הרעפערמער.

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיימנט ליין
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

